

Sygn. akt VI GC 1187/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2018 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko **M. P.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na rzecz pozwanego M. P. kwotę 1 817 złotych (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 1187/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 marca 2017 roku, sprecyzowanym oświadczeniem na rozprawie w dniu 01 grudnia 2017 roku (k. 103 akt), powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. P. kwoty 10 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 10 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu tytułem części kary umownej za naruszenie postanowień umowy o poufności z dnia 02 marca 2016 roku.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany M. P. na podstawie umowy o współpracy z dnia 23 lipca 2012 roku wykonywał na rzecz powoda materiały graficzne. W ramach tej umowy pozwany był zobowiązany na podstawie § 6 pkt 3 umowy do archiwizowania wszystkich utworów zrealizowanych na rzecz powoda i udostępniania ich powodowi na każde żądanie, pod rygorem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda na ich powstanie.

W dniu 02 marca 2016 roku powód zawarł z pozwanym również umowę o poufności, na mocy której pozwany był zobowiązany do nieutrwalania informacji obejmujących tajemnicę przedsiębiorstwa powodowej spółki bez zgody powoda na jakichkolwiek nośnikach informacji oraz miał obowiązek wydania, na każde żądanie powoda, nośników informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa powodowej spółki.

Umowa o współpracy została rozwiązana, a powód stwierdził u siebie brak zarchiwizowanych plików z utworami graficznymi wykonanymi przez pozwanego na rzecz powoda. Mając to na uwadze, jak również okoliczność, że pozwany wykorzystywał zaprojektowane dla powoda grafiki w innych celach, z których czerpał zyski, powód uznał, że pozwany posiada zarchiwizowane utwory graficzne powoda na swoich prywatnych lub służbowych nośnikach informacji, wobec czego powód wezwał pozwanego do wydania powodowej spółce wszelkich nośników informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa powoda zawierającą zarchiwizowane utwory graficzne należące do powoda.

Pozwany nie wykonał powyższego zobowiązania, które znajdowało swoje oparcie w treści § 6 ust. 4 umowy o poufności, wobec czego na podstawie § 8 tej umowy powód obciążył pozwanego przewidzianą tam karą umowną w wysokości 100 000 złotych, ograniczając jej dochodzenie w niniejszym procesie do kwoty 10 000 złotych.

W dniu 02 czerwca 2017 roku referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 1355/17 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany M. P. wniósł o oddalenie powództwa podnosząc, że nie jest w posiadaniu utworów należących do powoda oraz że archiwizował utwory graficzne wykonane dla powoda na komputerze stacjonarnym powoda oraz na należącym do powoda laptopie, a także na ogólnie udostępnionych przez powoda dyskach zewnętrznym. Nadto pozwany wskazał, iż w momencie zdania przez niego sprzętu powód nie wezwał pozwanego do zwrotu zarchiwizowanych utworów, wobec czego wnosić należy, że utwory te znajdowały się wówczas na sprzęcie zwróconym powodowi. Nieudowodnione jest zdaniem pozwanego twierdzenie powoda, że pozwany wykorzystywał zaprojektowane dla powoda pliki w ramach usług świadczonych na rzecz osób trzecich.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jest przedsiębiorstwem zajmującym się m. in. produkcją odzieży sportowej oraz suplementów.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zatrudniała grafików komputerowych w oparciu o umowę o pracę oraz korzystała z usług grafików prowadzących działalność gospodarczą w ramach zawieranych z nimi umów o współpracy.

niesporne, a nadto: zeznania świadka M. B. – protokół rozprawy z dnia 01 grudnia 2017 roku – k. 103-110 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:54-01:43:07), zeznania świadka A. S. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:19-00:42:04), zeznania świadka S. K. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:23:02-01:57:21), zeznania świadka M. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:48-00:34:52), zeznania pozwanego M. P. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:34:52-01:46:38)

Graficy zatrudnieni na umowę o pracę mieli obowiązek archiwizować swoje utwory na dyskach komputerów udostępnionych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oraz na dyskach zewnętrznym, które służyły również do przenoszenia plików między stanowiskami. Dyski zewnętrzne były dwa – jeden służył grafikom, drugi był wykorzystywany przez fotografów, którzy zamieszczali tam swoje utwory wideo.

Po jakimś czasie (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. udostępniła także dysk sieciowy, jednakże z uwagi na problemy z łącznością internetową nie był on widoczny dla każdego użytkownika, stąd dysk ten pozostał niewykorzystywany w celach archiwizowania.

Graficy współpracujący z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej mieli obowiązek samodzielnego archiwizowania utworów i udostępnienia ich na każde żądanie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

W toku współpracy m. in. M. P., który był pierwszym grafikiem zatrudnionym w oddziale w G. oraz pracownika działu marketingu K. K. wykształciła się w tym zakresie praktyka polegająca na zapisywaniu przez nich plików z utworami również na dyskach komputera, na którym pracowali oraz na przenośnym dysku zewnętrznym. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., który był faktycznym zwierzchnikiem M. M. T. B., nie kwestionował takiego sposobu archiwizowania plików z utworami.

zeznania świadka M. Ś. – protokół rozprawy z dnia 01 grudnia 2017 roku – k. 103-110 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:43:07-02:16:19), zeznania świadka A. S. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:19-00:42:04), zeznania świadka S. K. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:23:02-01:57:21), zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:57:21-02:26:47), zeznania świadka M. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:48-00:34:52), zeznania pozwanego M. P. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:34:52-01:46:38)

W dniu 23 lipca 2012 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. jako zlecającym oraz M. P. jako wykonawcą zawarta została umowa o współpracy w zakresie opracowania projektów i materiałów graficznych na potrzeby (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Zgodnie z § 4 ust. 1 umowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., z zastrzeżeniem ust. 7 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej, nabywała autorskie prawa majątkowe w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 04 lutego 1994 roku o prawie autorskim i prawach pokrewnych do utworów stworzonych przez M. P. w związku z realizacją umowy.

Stosownie do § 6 M. P. zobowiązany był do zachowania w tajemnicy, to jest do nierozpowszechniania lub wykorzystywania w jakikolwiek inny sposób, informacji stanowiących tajemnicę (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 roku o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Powyższy obowiązek wiązał M. P. przez cały okres od dnia podpisania umowy, a także po jej wygaśnięciu (nie wygasł on z chwilą wykonania przedmiotowego zlecenia).

Zgodnie z § 6 ust. 3 wszystkie utwory zrealizowane na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. musiały być archiwizowane przez M. P. i dostępne na każde żądanie pod rygorem zwrotu kosztów poniesionych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na ich powstanie.

Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. Każda ze stron mogła ją wypowiedzieć z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia przedstawionego w formie udokumentowanej.

umowa o współpracy – k. 16-17 akt

Projekty wykonane przez grafików pracujących dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., które zostały zaakceptowane, wchodziły w kolejną fazę – produkcji, a inne – były pozostawiane do momentu ich ponownego ewentualnego wykorzystania. Z uwagi na powyższe istotne było, aby posiadać dostęp do źródłowego pliku zawierającego projekt, gdyż tylko w taki sposób można było wykorzystać ten utwór bądź jego część w dalszej produkcji bądź wprowadzić konieczne zmiany.

zeznania świadka M. B. – protokół rozprawy z dnia 01 grudnia 2017 roku – k. 103-110 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:54-01:43:07), zeznania świadka A. S. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:19-00:42:04)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. udostępnił M. P. stacjonarny komputer z oprogramowaniem potrzebnym do wykonywania projektów graficznych, a w 2015 roku – laptopa.

zeznania świadka M. B. – protokół rozprawy z dnia 01 grudnia 2017 roku – k. 103-110 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:54-01:43:07), zeznania pozwanego M. P. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:34:52-01:46:38)

W 2014 roku M. P. wykonał na zlecenie dystrybutora suplementów firmy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. P. K. projekt grafiki witryny jego sklepu. Za wykonanie powyższego projektu M. P. wystawił fakturę, którą P. K. uregulował.

zeznania świadka M. B. – protokół rozprawy z dnia 01 grudnia 2017 roku – k. 103-110 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:03:54-01:43:07), zeznania świadka P. K. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:42:04-01:23:02), zeznania pozwanego M. P. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:34:52-01:46:38)

W dniu 02 marca 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i M. P. zawarli umowę o poufności, której celem było zachowanie w poufności tajemnic przedsiębiorstwa spółki w taki sposób, aby interesy spółki oraz jej dobra majątkowe i niemajątkowe, a także jej kontrahentów i klientów, nie doznały uszczerbku na skutek nieuprawnionego udostępniania tajemnic przedsiębiorstwa spółki nieupoważnionym osobom, osobom prawnym lub jednostkom organizacyjnym nieposiadającym osobowości prawnej (osoby trzecie) lub też na skutek nieuprawnionego wykorzystania ich we własnej działalności zobowiązanego lub też przez podmiot, na rzecz którego działa zobowiązany.

W § 3 umowy zobowiązany oświadczył, iż wszelkie tajemnice przedsiębiorstwa spółki uzyskane przez niego w trakcie negocjacji lub też innych rozmów prowadzonych z przedstawicielami spółki, a także w czasie późniejszej współpracy ze spółką, pozostaną w poufności. Oznaczało to, że zobowiązany nie będzie podejmował jakichkolwiek działań dotyczących tajemnic przedsiębiorstwa spółki, których bezpośrednim celem jest ich:

- ujawnienie, co należy rozumieć jako zakaz czynienia tej tajemnicy dostępną w sposób umożliwiający zapoznanie się z jej treścią większemu lub mniejszemu kręgowi nieuprawnionych osób lub nawet pojedynczej osobie;
- przekazywanie poprzez przenoszenie informacji stanowiących tajemnicę w jakikolwiek sposób mający na celu ich rozpowszechnienie;
- wykorzystywanie, tj. posiadanie i używanie tajemnicy w celu czerpania korzyści,
- zbycie, tj. przenoszenie praw do tajemnicy
- oferowanie zbycia, tj. składanie lub przyjmowanie oświadczeń woli zmierzających do zbycia tajemnicy.

Zgodnie z § 6 ust. 3 umowy zobowiązany nie mógł bez zgody spółki przechowywać informacji obejmujących tajemnice przedsiębiorstwa spółki, w tym plików i dokumentów zawierających takie informacje, na prywatnych lub innych nie należących do spółki elektronicznych, magnetycznych, optycznych lub też na jakichkolwiek maszynowych nośnikach informacji, w tym nie mógł wprowadzać ich do pamięci prywatnych lub innych nie należących do spółki komputerów i następnie dalej ich tam przechowywać, chyba, że w określonych przypadkach spółka wyraziła na to zgodę.

Zgodnie z § 6 ust. 4 umowy zobowiązany miał obowiązek wydania, na każde żądanie spółki, nośników informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa spółki oraz z chwilą zakończenia negocjacji lub też innych rozmów prowadzonych z przedstawicielami Spółki, a także po ustaniu późniejszej współpracy za spółką.

W razie naruszenia przez zobowiązanego któregośkolwiek z obowiązków dotyczących zachowania w poufności tajemnic przedsiębiorstwa spółki, a w szczególności opisanych wyżej w § 3 ust. 1 niniejszej umowy, zobowiązany zapłaci spółce karę umowną w wysokości 100 000 złotych za każdorazowe naruszenie takiego obowiązku, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania do zapłaty (§ 8).

umowa o poufności – k.19-21 akt

Pismem z dnia 16 marca 2016 roku M. P. wypowiedział umowę o współpracy zawartą z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia.

wypowiedzenie – k. 22 akt

M. P. wykonane przez siebie grafiki zapisywał w plikach na dysku laptopa, na którym pracował oraz co jakiś czas pliki te przenosił na dysk zewnętrzny.

Przed zakończeniem współpracy M. P. pokazał G. Z., który miał przejąć jego obowiązki, zawartość dysku jego laptopa oraz dysku zewnętrznego. Również w dniu zakończenia współpracy M. P. poinformował o zawartości tych dysków T. R. – innego pracownika, któremu pozostawił sprzęt, a następnie poinformował o tym M. B.. M. B. nie zgłaszał żadnych uwag w tym zakresie.

M. P. nie domagał się pokwitowania zdania sprzętu i jego zawartości, bo nie było to praktykowane w przypadku zakończenia współpracy.

W chwili zakończenia współpracy wszystkie wykonane na zlecenie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przez M. P. grafiki znajdowały się w plikach na dysku laptopa, na którym on wcześniej pracował oraz na jednym z dysków zewnętrznych.

Część utworów znajdowała się także również na dysku stacjonarnego komputera, na którym M. P. wcześniej pracował.

zeznania świadka A. S. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:04:19-00:42:04), zeznania świadka S. K. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:23:02-01:57:21), zeznania świadka Z. S. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 134-142 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:57:21-02:26:47), zeznania świadka M. W. (1) – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:48-00:34:52), zeznania pozwanego M. P. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:34:52-01:46:38)

Pismem z dnia 14 października 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w oparciu o zapis § 6 ust. 4 umowy z dnia 02 marca 2016 roku o poufności wezwał M. P. do wydania wszelkich nośników informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa, w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego pisma.

W piśmie wskazano, że wykonanie tego obowiązku powinno objąć wszelkie pliki komputerowe i dokumenty zawierające tajemnicę przedsiębiorstwa, w tym przede wszystkim informacje zapisane na elektronicznych, magnetycznych, optycznych lub na jakichkolwiek maszynowych nośnikach informacji.

wezwanie wraz z dowodem nadania – k. 23-24 akt

Pismem z dnia 26 stycznia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wezwał M. P. do zapłaty kary umownej naliczonej na za naruszenie obowiązku wskazanego w § 6 pkt 4 umowy z dnia 02 marca 2016 roku o poufności, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Wezwanie zostało odebrane przez M. P. w dniu 02 lutego 2017 roku.

wezwanie wraz z potwierdzeniem odbioru – k.37-39 akt

M. P. nie jest w posiadaniu jakichkolwiek nośników informacji stanowiących własność (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

M. P. nie jest w posiadaniu nośników informacji nie stanowiących własności (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. a zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa tej spółki.

zeznania pozwanego M. P. – protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku – k. 161-168 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:34:52-01:46:38)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, uznając je za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, a ponadto ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy opierając się także na zeznaniach świadków: M. B., M. Ś., A. S., P. K., S. K., Z. S., M. W. (1), a także na zeznaniach pozwanego.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 20 czerwca 2018 roku Sąd pominął dowód z zeznań powoda, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania powoda mimo prawidłowego wezwania nie stawily się i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności. Sąd oddalił również wniosek o zobowiązanie powoda do przedłożenia dowodów na okoliczność informowania pozwanego, że utwory mają być archiwizowane w inny sposób niż na sprzęcie należącym do powoda, na którym pracował pozwany, o zobowiązanie powoda do przedłożenia dowodów na okoliczność, że w dniu zdania przez pozwanego sprzętu powodowi nie znajdowały się na nim zarchiwizowane przez pozwanego utwory oraz o zobowiązanie powoda do przedłożenia dowodów na okoliczność, że na sprzęcie zdanym przez pozwanego od dnia rozwiązania umowy o współpracy nie pracował inny pracownik lub osoba wykonująca pracę na rzecz powoda, mając na uwadze, że w kontrykcyjnym modelu procesu sądowego ciężar dowodu obciąża tę stronę, która ze wskazanych okoliczności wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne, zaś niewykazanie tych okoliczności rodzi dla niej ujemne konsekwencje procesowe. Strona taka nie może więc domagać się, aby to strona przeciwna przedłożyła bliżej nieokreślone dowody na poparcie jej twierdzeń.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 20 czerwca 2018 roku Sąd oddalił powoda zgłoszony na rozprawie w tym dniu o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. K. na okoliczności związane z zasadami archiwizacji plików i przekazywania sprzętu. Zgodnie z treścią art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Tymczasem w ocenie Sądu mając na uwadze, że K. K. był pracownikiem powoda współpracującym z pozwanym od początku jego współpracy z powodem, jak również, że kwestią sporną zdaniem powoda była archiwizacja utworów przez pozwanego i zasady tej archiwizacji, tym bardziej, że okoliczności, na poczet których powód wnosil o przesłuchanie tego świadka, były znane co najmniej od chwili doręczenia mu odpisu sprzeciwu od nakazu zapłaty, wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań tego świadka – na ostatniej rozprawie, po przesłuchaniu świadków i stron, uznać należy za spóźniony, z powyższych względów bowiem powód winien być świadomy wiedzy, jaką w spornym zakresie osoba ta może posiadać i w stosownym czasie zgłosić wniosek o jej przesłuchanie dla wykazania podnoszonych przez siebie twierdzeń. Jednocześnie nie było wątpliwości, że uwzględnienie tego wniosku dowodowego na tym etapie postępowania implikowałoby konieczność wyznaczenia kolejnego terminu rozprawy, a zatem skutkowałoby niezasadnym przedłużeniem niniejszego postępowania.

Sąd oddalił również wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z oględzin, z udziałem biegłego sądowego, komputera i laptopa powoda wykorzystywanych przez pozwanego na okoliczność braku na tych nośnikach informacji utworów sporządzonych przez pozwanego mając na uwadze, że dowód ten nie jest przydatny dla ustalenia okoliczności, czy w dniu rozwiązania umowy o współpracy utwory te znajdowały się na tych nośnikach biorąc pod uwagę, że jak wynikało z postępowania dowodowego sprzęty te był wykorzystywane w późniejszym okresie przez innych pracowników oraz okoliczność, że od momentu ich zwrotu przez pozwanego pozostawały one w dyspozycji powoda, który mógłby np. utwory te w późniejszym okresie usunąć.

Oddaleniu podlegał również wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego M. P. do dostarczenia na rozprawę wszystkich posiadanych przez niego prywatnych lub służbowych komputerów (stacjonarnych i przenośnych) oraz

wszelkich posiadanych przez niego przenośnych nośników informacji (pen drive, przenośne dyski magnetyczne lub inne przenośne nośniki informacji) i dokonania ich oględzin, z udziałem biegłego sądowego, na okoliczność niewykonania przez pozwanego obowiązku wynikającego z umowy o poufności z dnia 02 marca 2016 roku w zakresie wydania wszelkich nośników informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa powodowej spółki oraz na okoliczność ewentualnego naruszenia zakazów wskazanych w § 6 pkt 3 umowy o poufności mając na uwadze, że jak wynikało z postępowania dowodowego, w tym zeznań pozwanego, pozwany zwrócił służbowy sprzęt powodowi, zaś powód nie wykazał w toku postępowania, ażeby pozwany utwory powoda zapisywał na prywatnych nośnikach informacji i której to okoliczności pozwany przeczył, podobnie jak posiadania jakichkolwiek prywatnych nośników informacji z utworami należącymi powoda, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka G. Z., albowiem wniosek w tym zakresie został cofnięty.

Odnosząc się do zeznań świadka M. B., to za niewiarygodne Sąd uznał jego zeznania odnośnie jego nieobecności w pracy w dniu zakończenia współpracy z pozwanym, co miało być powodem zwrócenia przez pozwanego laptopa innemu pracownikowi powoda T. R., okoliczności tej nie potwierdzał żaden obiektywny dowód w postaci np. ewidencji czasu pracy, a zaprzeczał jej pozwany wskazując, że bezpośrednio po fizycznym przekazaniu sprzętu powoda T. R. i wskazaniu jego zawartości, poinformował on o tym facie M. B., który nie miał co do tego żadnych uwag. Okoliczność obecności M. B. w pracy w tym dniu potwierdził również świadek S. K.. Potwierdzenia nie znalazła również wskazywana przez niego okoliczność, że graficy zatrudnieni na umowę o pracę archiwizowali swoje utwory na dysku sieci wewnętrznym, zaś dyski zewnętrzne pełniły jedynie rolę przekaźnika projektów graficznych między stanowiskami. Jak wynikało bowiem z zeznań świadków z uwagi na problemy z łącznością dysku sieci wewnętrznego nie był wykorzystywany, zaś do archiwizowania plików służyły dyski zewnętrzne pełniące również funkcję przenośnika plików między stanowiskami.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. Ś. w zakresie, w jakim świadek wskazywał, że materiały, których potrzebował, otrzymywał w postaci plików zapisanych na dyskach zewnętrznych, jednakże świadek nie pracował bezpośrednio dla powoda, dlatego też nie miał wiedzy o procedurach i zasadach związanych z archiwizacją plików w zależności od formy współpracy, w tym co do okoliczności, czy udostępniony bezsprzecznie współpracownikom powoda dysk zewnętrzny służył im do archiwizowania plików, czy jedynie do ich przenoszenia.

Sąd za wiarygodne uznał zeznania świadka A. S., w szczególności w zakresie, w jakim świadek wskazał, że w przypadku współpracy świadka opartej na innej podstawie niż umowa o pracę, swoje utwory gromadził on na swoim dysku zewnętrznym udostępnionym przez powoda.

Odnosząc się do zeznań świadka P. K., to Sąd nie dał im wiary w zakresie wskazywanej przez świadka okoliczności, że przed 2014 roku kilkakrotnie korzystał z pomocy w działaniach marketingowych udzielanych przez powoda nieodpłatnie. Okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia w innych dowodach, zważyć przy tym należało, że jak wynikało z zeznań pozwanego takie działania były nieodpłatne, podejmowane w ramach umów, ale zawieranych w późniejszym okresie. Za wiarygodne zaś Sąd uznał jego zeznania, że pozwany M. P. przygotował dla niego projekt witryny sklepowej odpłatnie, co zresztą nie było okolicznością sporną.

Oceniając zeznania świadka S. K. Sąd dał im wiarę odnośnie wskazywanej przez świadka okoliczności, że jako grafik zatrudniony przez powoda na podstawie umowy o współpracę swoje utwory przygotowane dla powoda archiwizował wyłącznie na dysku sieciowym i nie korzystał w tym celu z dysku zewnętrznego – co wskazuje jednoznacznie, że archiwizacja odbywała się wyłącznie na dyskach udostępnionych przez powoda oraz że u powoda nie było ustalonych zasad archiwizowania plików z utworami i że na zakończenie współpracy nie został sporządzony żaden protokół z przekazania plików z utworami.

Odnosząc się do zeznań świadka Z. S. Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazał, że po zakończeniu współpracy z powodem świadek swoje pliki z utworami wideo przekazał powodowi na dwóch dyskach zewnętrznych, przy czym nie został sporządzony żaden protokół z przekazania plików z tymi utworami. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że świadek zeznał, że dyski zewnętrzne udostępnione przez powoda pełniły funkcję archiwum i

funkcję udostępniania, ale nie posiadał wiedzy, w jaki sposób swoje pliki archiwizował pozwany. Świadek wprawdzie zeznał również, że dysk sieciowy miał służyć do archiwizowania i przesyłania plików, jednakże okoliczność ta znana mu była jedynie z opowieści innych osób.

Oceniając zeznania świadka M. W. (2), który świadczył u powoda pracę jako grafik, Sąd uznał je za wiarygodne odnośnie sposobu archiwizowania przez niego plików z grafikami – na dysku komputera, na którym były tworzone oraz na dysku zewnętrznym do wspólnego użytku. Świadek potwierdził również, że był czas, kiedy został udostępniony dysk sieciowy, ale praktycznie nie był on wykorzystywany z uwagi na problemy z siecią, co powodowało, że w przypadku pracy na niektórych komputerach nie był on widoczny dla ich użytkowników.

Odnosząc się do zeznań pozwanego, Sąd nie dał im wiary jedynie w zakresie, w jakim pozwany wskazywał, że stworzone przez siebie grafiki archiwizował nie tylko na dysku komputera, na którym pracował i na dysku zewnętrznym ogólnodostępnym, ale również na dysku zewnętrznym udostępnionym mu indywidualnie – ta ostatnia okoliczność nie znalazła bowiem potwierdzenia w żadnym z przeprowadzonych dowodów. Również nie potwierdzone pozostały zeznania pozwanego odnośnie wykonania na zlecenie P. K. dwóch lub trzech projektów, za które wystawił faktury. W pozostałym zakresie jego zeznania Sąd ocenił jako spójne i wiarygodne.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. P. kwoty 10 000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 10 lutego 2017 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu tytułem części kary umownej za naruszenie postanowień umowy z dnia 02 marca 2016 roku o poufności, przy czym naruszenia tej umowy powód upatrywał w niewydaniu na żądanie powodowej spółki wszelkich nośników informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa powoda zawierającą zarchiwizowane utwory graficzne należące do powoda. Powód powoływał się również na brak zarchiwizowanych plików z utworami graficznymi wykonanymi przez pozwanego na rzecz powoda, przy czym mając to na uwadze, jak również okoliczność, że pozwany wykorzystywał zaprojektowane dla powoda grafiki w innych celach, z których czerpał zyski, powód uznał, że pozwany posiada zarchiwizowane utwory graficzne powoda na swoich prywatnych lub służbowych nośnikach informacji.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany M. P. podnosił, że nie jest w posiadaniu utworów należących do powoda oraz że archiwizował utwory graficzne wykonane dla powoda na komputerze stacjonarnym powoda oraz na należącym do powoda laptopie, a także na ogólnie udostępnionych przez powoda dyskach zewnętrznych. Nadto pozwany wskazał, iż w momencie zdania przez niego sprzętu powód nie wezwał pozwanego do zwrotu zarchiwizowanych utworów, wobec czego wnosić należy, że utwory te znajdowały się wówczas na sprzęcie zwróconym powodowi. Nieudowodnione jest zdaniem pozwanego także twierdzenie powoda, że pozwany wykorzystywał zaprojektowane dla powoda pliki w ramach usług świadczonych na rzecz osób trzecich.

Zgodnie z umową o współpracy z dnia 23 lipca 2012 roku pozwany M. P. zobowiązany był na podstawie § 6 pkt 3 tej umowy do archiwizowania wszystkich utworów zrealizowanych na rzecz powoda i udostępniania ich powodowi na każde jego żądanie, pod rygorem zwrotu kosztów poniesionych przez powoda na ich powstanie.

A zatem naruszenie obowiązku archiwizowania utworów i ich nieudostępnienie na żądanie powoda obwarowane było zapłatą nie kary umownej przewidzianej w umowie z dnia 02 marca 2016 roku o poufności, lecz obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów, jakie poniósł na ich powstanie i co więcej z treści zapisu tego postanowienia umowy nie wynika bynajmniej, ażeby obowiązek ten odnosił się do pozwanego także w okresie po rozwiązaniu umowy.

Sąd zważył przy tym, że jak wynikało z zeznań świadków archiwizowanie utworów odbywało się poprzez zapisywanie plików na dyskach komputera, na których pracowali graficy (będących własnością powoda) oraz na dysku zewnętrznym, który służył również do przenoszenia plików między stanowiskami. Taki sposób archiwizowania funkcjonował u powoda i nie był przez niego kwestionowany. Jednocześnie nie znalazła potwierdzenia okoliczność, że do archiwizacji plików służył dysk sieciowy, jak wynikało bowiem z zeznań świadków, z uwagi na problemy z łącznością

internetową nie zawsze był on widocznych dla poszczególnych użytkowników, wobec czego pozostał praktycznie niewykorzystywany.

Jak wynikało z oświadczenia powoda złożonego na rozprawie w dniu 01 grudnia 2017 roku (k. 103 akt) powód w niniejszym procesie domagał się części kary umownej nałożonej na pozwanego M. P. na podstawie § 8 umowy z dnia 02 marca 2016 roku o poufności.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, że w takiej sytuacji powód był zobowiązany do wykazania naruszenia przez pozwanego postanowienia umowy o poufności, o jakim mowa w § 6 pkt 4, tj. niewydania przez pozwanego M. P. na żądanie powoda posiadanych nośników informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa powodowej spółki.

Z przedłożonego przez powoda wezwania z dnia 14 października 2016 roku (k. 23 akt) wynikało, że powód istotnie wzywał pozwanego M. P. w trybie § 6 pkt 4 przedmiotowej umowy do wydania wszelkich nośników informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa powoda obejmującą wszelkie pliki komputerowe i dokumenty. Bezspornie również pozwany M. P. nie zadośćuczynił temu żądaniu, co jednakże nie zwalnia powoda w procesie sądowym o zapłatę kary umownej do wykazania, że pozwany M. P. w ogóle takie nośniki informacji z utrwaloną tajemnicą przedsiębiorstwa powoda posiada. Jak wynikało bowiem z zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwany M. P. zwrócił w dniu zakończenia współpracy z powodem należący do powoda komputer przenośny (laptop), z którego korzystał w czasie współpracy, jednocześnie brak było podstaw do przyjęcia, że pozwany pozostaje w posiadaniu jakiegokolwiek innego sprzętu należącego do powoda, na którym mogą znajdować się utwory objęte tajemnicą przedsiębiorstwa.

W toku postępowania dowodowego powód nie zdołał wykazać, ażeby pozwany M. P. zapisywał bez zgody powoda na jakimkolwiek innym nośniku informacji (niż należącym do powoda) pliki z grafikami powoda, okoliczność taka nie wynika z żadnego przeprowadzonego w sprawie dowodu i jednocześnie okoliczności tej pozwany zaprzeczał, podobnie jak posiadania nie stanowiących własności powoda jakiegokolwiek nośników zawierających tajemnicę przedsiębiorstwa powoda.

W tym kontekście w ocenie Sądu za nieuzasadniony uznać należy wniosek powoda oparty na faktycznym domniemaniu, że skoro utwory należące do powoda nie znajdowały się na zwróconym powodowi laptopie i nie było ich na zewnętrznym dysku przenośnym ani na dysku sieciowym, a pozwany wykorzystuje je w ramach usług świadczonych na rzecz osób trzecich, to musi posiadać je zapisane na swoim prywatnym nośniku informacji.

Wszystkim tym okolicznościom pozwany M. P. zaprzeczał wskazując, że po zakończeniu współpracy z powodem zwrócił posiadany sprzęt powodowi i że na nim oraz na przenośnym dysku zewnętrznym znajdowały się wszystkie stworzone przez niego grafiki, zgodnie z zasadami archiwizowania, jakie akceptował powód. Zasady te znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków, którzy zgodnie wskazywali, że po zakończeniu współpracy z powodem pliki z utworami pozostawiano na dyskach komputera, na którym pracowano i na dysku przenośnym i że nie sporządzano żadnego protokołu przekazania tych utworów powodowi ani nie kwitowano zwrotu sprzętu. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że niewiarygodne były zeznania świadka M. B. odnośnie jego nieobecności w pracy w dniu zakończenia współpracy z powodem i dokonania przez niego jako faktycznego zwierzchnika pozwanego kontroli zawartości zwróconego komputera dopiero kilka dni później, w wyniku czego stwierdzono brak jakiegokolwiek plików. W ocenie Sądu sprzeczne z doświadczeniem życiowym jest, aby w takiej sytuacji powód zaniechał niezwłocznego wyjaśnienia tej sytuacji z pozwanym i wezwanie do wydania plików z utworami skierował dopiero kilka miesięcy później (sześć miesięcy później). Sąd zauważył przy tym, że nawet gdyby istotnie w chwili sprawdzenia przez świadka M. B. komputera, z którego korzystał pozwany, nie znajdowały się na nim żadne pliki, okoliczność ta nie może obciążać pozwanego, zwrócony sprzęt był bowiem już od kilku dni w posiadaniu innych osób i nie sposób wykluczyć, że np. to one dokonały usunięcia tych plików.

Sąd zważył również, że powód nie wykazał, ażeby jego utwory były wykorzystywane przez pozwanego, w tym po zakończeniu współpracy – dowodu na powyższe nie stanowią bowiem dołączone do pozwu wydruki grafik reklamowych (k. 25-33 akt) – na ich podstawie nie sposób ustalić, kto jest ich autorem, kiedy zostały stworzone,

dla kogo, gdzie zostały umieszczone, czy wreszcie – w jakim zakresie zawierają one elementy grafik powoda. Niewystarczające są również dla wykazania powyższej okoliczności zeznania świadka M. B., który wskazał „wydaje mi się, że pozwany jest w posiadaniu plików – projektów graficznych ciuchów, bo widzę, że u konkurencji, dla której pracuje pozwany, znajdują się wzory ciuchów, które były u nas dyskutowane, a nie weszły do produkcji”. Pomijając kwestię niekategoryczności zeznań świadka w tym zakresie, Sąd miał na uwadze, że świadek nie wskazał, o jakie elementy ubioru chodzi, jak się to odnosi do przedstawionych przez powoda wydruków, wątpliwości Sądu budzi również pamięć świadka w tym zakresie mając na uwadze, że jak wynikało z zeznań świadków, sam tylko pozwany tworzył w czasie współpracy z powodem kilka tysięcy utworów – grafik.

Brak wykazania, w jakim zakresie wykorzystany jest element grafik powoda odnosi się także do wydruku zdjęcia witryny sklepowej sklepu należącego do P. K. – sportowesuple.pl, przy czym zważyć należy, że usługa przygotowania projektu oraz reklamy ściennej wykonana została przez pozwanego na rzecz P. K. jeszcze w 2014 roku, a więc w okresie, kiedy pozwanego nie obowiązywała umowa o poufności zawarta przez strony w późniejszym okresie, a więc wykorzystanie utworów powoda w tej sytuacji – nawet jeżeli miało miejsce – nie może stanowić podstawy do naliczenia kary umownej na podstawie umowy o poufności, jak również nie przesądza, że pozwany posiadał grafiki powoda na prywatnych nośnikach informacji, mógł je bowiem wykorzystać korzystając ze służbowego sprzętu.

A zatem powód, wbrew treści art. 6 k.c., nie wykazał w ocenie Sądu, że pozwany M. P. wykorzystuje utwory powoda, w tym zwłaszcza po zakończeniu współpracy, co rodziłoby faktyczne domniemanie ich posiadania przez pozwanego (na prywatnych nośnikach, gdyż służbowe bezspornie zwrócił) i co czyniłoby zasadnym żądanie ich wydania wraz z utrwaloną tam na nich tajemnicą przedsiębiorstwa powodowej spółki zgodnie z § 6 pkt 4 umowy o poufności z dnia 02 marca 2016 roku.

Nie ma wątpliwości, że jedną z metod chronienia tajemnicy przedsiębiorstwa, niezależnie od ochrony przewidzianej w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (przy czym rozpoznawanie roszczeń opartych na tej ustawie należy do kompetencji sądów okręgowych) jest zawarcie stosownych umów w przedmiocie poufności. Umowa taka jest umową nienazwaną, której celem jest nałożenie na dłużnika zakazu ujawniania informacji osobom trzecim i wykorzystywania ich we własnej działalności dłużnika (aspekt negatywny) oraz w aspekcie pozytywnym – nałożenie na dłużnika obowiązku zabezpieczenia informacji, tak aby nie miały do nich dostępu osoby trzecie (Arkadiusz Michałak, komentarz do art. 11 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, pkt 35-36). Mając to na uwadze na marginesie jedynie wskazać należy, że nałożenie na pozwanego kary umownej z uwagi na naruszenie § 6 pkt 4 umowy o poufności z dnia 02 marca 2016 roku, tj. za niewydanie plików z utworami na żądanie powoda uznać należałoby za niezasadne. Jakkolwiek niewydanie (pod warunkiem wykazania ich posiadania) plików z utworami na żądanie powoda stanowiłoby naruszenie umowy o poufności, nie stanowiłoby jednak zdaniem Sądu samo w sobie „naruszenia obowiązku dotyczącego zachowania w poufności tajemnic przedsiębiorstwa” powodowej spółki, a tylko za takie naruszenie przewidziana została kara umowa. Obowiązki określone w § 6 miały bowiem charakter prewencyjny, a więc miały służyć zapobieżeniu działaniom, które stanowiłyby o naruszeniu tajemnicy.

Reasumując wskazać należy, że powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wbrew treści art. 6 k.c. nie wykazał przede wszystkim tego, że pozwany M. P. utrwał stworzone przez siebie utwory stanowiące własność powoda i tajemnicę jego przedsiębiorstwa na będących w jego (pозwanego) posiadaniu prywatnych nośnikach informacji, a tylko wtedy ich niewydanie uzasadniać by mogło ewentualne nałożenie na pozwanego przewidzianej w umowie o poufności z dnia 02 marca 2016 roku kary. Dla wykazania zaś tej okoliczności, jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia – nie jest wystarczające, w sytuacji gdy pozwany kategorycznie i konsekwentnie temu zaprzeczał, jedynie przeświadczenie powoda, że skoro utworów tych nie było na nośnikach informacji należących do powoda, a pozwany je wykorzystuje w pracach dla osób trzecich – to musi być w ich posiadaniu – wszystkie te okoliczności – brak plików z utworami na zwróconym przez pozwanego w dniu rozwiązania umowy sprzęcie powoda, jak i wykorzystywanie należących do powoda utworów w pracach dla osób trzecich – pozostały bowiem gołosłowne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 483 k.c. w zw. z § 6 umowy o poufności z dnia 02 marca 2016 roku w zw. z art. 6 k.c. a contrario powództwo jako nieudowodnione oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. i 108 § 1 k.p.c., zasądzając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego – jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 1 817 złotych. Na koszty te składają się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 800 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) i kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W punkcie III wyroku Sąd pozostałymi kosztami procesu obciążył powoda uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 18 lipca 2018 roku